

Hijab, frihet, frigjøring og identitet

Noen tanker om det kulturelle dilemmaet mange av flerkulturelle blir nødt til å forholde seg til. Det er godt at vokabularet nå inneholder «min kamp for egen personlige vilje, ønsker og behov». Men i kampens hete er man kanskje ikke den som best ser det hele bildet, man er kanskje så kuert at man selv ikke skjønner at man har undertrykket og mistet perspektivet på hva det er man egentlig trenger og søker.

Å dekke til håret og å opptre overdrevet dydig er vel ikke noe man hadde tenkt på av seg selv, om man ikke var blitt oppfordret til det i tekst eller tale. Det naturlige instinktet, i et noenlunde velbalansert individ, der man har fått trygghet fra barnsben, og i en verden med motstand, og menneskers fiendskap, er å kjempe, ikke underlegge seg. Det er massiv psykologisk utrygghet og påvirkning som fører til at man gjør det.

Historisk er det først kjent i Assyrrerriket at vi ser at noen kvinner måtte dekke til håret. Assyrrerriket var en brutal krigsnasjon, med ekstreme brutale sanksjoner, det skilte seg ut i den historiske konteksten de virket i. Kongen lagde lovene, og mennesker hadde liten frihet, for kvinners del ble det krevd at de som var gift dekket til håret, det var for å signalisere til menn, soldater, om en kvinne på gaten var gift, en kvinne uten slør var fritt vilt for nasjonen soldater, kan det se ut som.

Religion og kultur er en forunderlig kontinuitet gjennom historien, og menneskets søken etter å innordne seg etter normer er et nedarvet innslag i mennesket. Frykten for å bryte lærte normer kjennetegner primater, som er flokkdyr. Gruppeatferd i den lange historien innebærer ofte store konsekvenser om man ikke innordner seg. Dette instinktet er lett og utnyttet av mennesker som vil bestemme, av ulike grunner. Utrygge mennesker kan kontrolleres. Det er bare det at frihet er å leve uten frykt. Om man ikke har frihet så er imperativet at noen tar det fra deg, det er en maktkamp, det vil si at noen er mot at andre skal få lov til å være seg selv, det skaper ikke tillit og trygghet, men fiendskap og hat. Menn hater kvinner som vil bestemme over dem, og omvendt. Frihet handler om å stå opp for seg selv og den man er, og gjerne for andre og. Derfor brukes så mye energi på å bli trygg i en identitet, det er fordi den ikke er en selvfølge.

Identitet og tilhørighet

Det er livsviktig, altså eksistensielt, for mennesker og ha identitet. «Hvem er jeg», er det faste punket vi orienterer oss ut ifra. Om vi ikke har en identitet når vi lever i frihet flakser vi bare rundt, vi vet ikke hva vi vil, hva man mener og hvor vi skal. Det gir ikke bare mål og mening, det er livsviktig for demokrati at mennesker ta ansvar og tenker selvstendig. Det er derfor så viktig å bli trygge mennesker, slik at vi klarer å lage oss en identitet, for å bli trygge i den vi er. Om vi ikke føler oss trygge i en identitet, og vi utsettes for alle mulige stress, sanksjoner, andres meninger og til og med undertrykking, er vi i en slags indre forsvar og maktkamp modus, fordi andre skal og vil ta den rollen og bestemme det for oss. Det er veldig stressende for oss, at andre vil ta makten over hvem vi skal være uten at vi har blitt

hørt. Å tilfredsstill alle andre enn seg selv, der virkemidlene er skyld, skam, avvisning og forventninger, er direkte nedbrytende for egen identitet, vi vil bli lette offer og miste selvtillit, og det er ikke et godt sted å være. Og for vår frihetskamp, der demokrati er essensielt, kreves det at mennesker har skjønt at det er ens intellekt som avgjør om man har gode lover. I demokratikampen kan man ikke kompromisere med frihet, og vi må skjønne at det er vi selv som må se sammenhengen i dette.

Man burde ikke forankre identiteten sin i en utenforstående lære, eller normer etc, man burde forankre det i verdier som sier oss at det er det jeg er og står for, det er grunnlaget for et positivt bilde av seg selv. Det er det eneste som gir mennesker trygghet. Hvis ikke man har et positivt bilde av seg selv, og en følelse av trygghet, søker man identitet i noe rundt seg selv, det er en selvmotsigelse, det er ikke mulig og ha en individualitet og samtidig bli fortalt hva man skal tro på og være. Om du er norsk eller ei, er ikke viktig egentlig, det som er viktig er at du er fri til og velge. Når man ikke har en trygg identitet er man i en svak posisjon, man begynner fort å vakle, i alle livets utfordringer.

Og NB, dette er ikke egoisme. Konsekvensen i en utrygg identitet, er at man klamrer seg til noe for å gripe etter noe fast punkt og identifisere seg med, på bunnpunktet i en svak individualitet, uten et positivt bilde av seg selv, vil man gripe til helt absurde markører.

Mennesker som er utrygge og har et lite positivt bilde av seg selv klamrer seg til identitet i det ytre av seg selv. Om man føler seg truet nok, blir man aggressiv og går løs på andre. Mennesker trenger å ha en positiv identitet, det handler om viktige ting, som å føle seg god nok, og være verdig. Det er det eneste stabile punktet for oss. Man må finne dette når man er noenlunde trygg, om man ikke har gjort den jobben, og blir utrygg, lager man en nødløsning av en identitet, ut av frykt, det blir ofte destruktivt.

Når det bærer virkelig galt av sted kan det virkelig bli en trussel som samfunn. Når masser ikke har forankret identitet i sin egne verdier men i en lært norm, som sees som en autoritet for det gode. Mennesker har i store deler av det religiøse Republikanske partiet outsourset sin identitet, og verdier, til og bli en norm utenfor seg selv, man mister retningsansen. Normene man holde fast ved er det man oppfatter som en religiøs vilje, men de har ikke fastsatt sine egne verdier, derfor er de retningsløse når det blir vanskelig, og det er det i det virkelig liv. Det er mer komplekst. Da må man har et fast punkt i deg selv, fordi man er den ansvarlige for sine valg. I denne forståelsen av rett og galt vet man ikke når noe er galt.

Gruppetilhørighet og frykt for å stå alene er altomfattende for disse menneskene. Det er et utrygt miljø man lever i.

Jeg kjenner mennesker som er vokst opp i religiøse familier som i hele sin oppvekst på daglig basis skremt av djevelen, alt som skjer er djevelen og han vil deg vondt. Jeg kjenner en religiøs dame som har vært innlagt på psykiatrisk i ett år, med religiøsitet som ett av sine «hangups». Hun er i sine lavpunkt overbevist om at hun ikke er verdig gud og at hun nok er det onde, som til og med var den som lokket Adam i Edens hage og derfor er skyldig i all synd. Hun forsøker i denne perioden og snakke med en av prestene/predikantene i menigheten hun tilhører, på Sørlandet, men får ingen kontakt, de ringer henne ikke opp igjen. De vet ikke hvordan de skal forholde seg til et slik tilfelle, de serverer bare en historie

uten å tenke at de har ansvar for menigheten, når noe er vanskelig. Læren blir for komplisert for dem, når det blir tatt bokstavelig av medlemmene, ser det ut som.

Vi trenger en «ny» forståelse av åndelighet, en religiøs kilde er ikke forenlig med intelligente mennesker, man skjønner at det er feil.

Frihet og frigjøring

Et slikt indre drama om egen identitet, handler om å få aksept for den man er, og akseptere seg selv. Er man verdige og ha en egen mening og en egen vilje, har jeg en mulighet til å leve mitt liv, som den jeg ønsker, eller risikerer jeg å bli avvist av felleskapet. Må jeg stå alene i alt, forsvare meg, bli fratatt verdighet, og kjærlighet fra «alle». Om man ikke føler seg god nok, får man identitetskrise. Man trenger å føle og oppleve at man faktisk er verdige.

Mange vil si at det er egen kultur som forårsaker problemet, så hvorfor søker man trygghet der. Saken er bare det at det er kanskje en altfor skummel kamp, og løsrive seg fra den kjente og nærmeste tilhørigheten. Religion, kultur og familien er et flersidig forhold, man er redd for å bryte, man er naturlig lojal til mennesker man føler seg tett på følelsesmessig, og man trenger dem. Spesielt hvis man har blitt behandlet som et barn hele livet.

Mange muslimske og andre religiøse familier har en såkalt autoritær oppdrager stil, i den kategorien er det foreldrene som lager alle regler og det er liten åpning for barnas ønsker og interesser, reglene er satt. Man har og et sett av sanksjoner for å regulere atferden i tråd med reglene. Forventningen til barn er gjerne og store, man er utsatt for et oppdragerregime der man blir kuet til lydighet. Overmakten er for massiv, og man tror og i en viss grad selv at det er til sitt eget beste.

Ventilen til utblåsing for mennesker som opplever en slik overmakt, er i noen kulturer ikke til stede, man får ikke lov og vise sinne eller uenighet, man har ingen utvei, og må leve med det. I et fritt samfunn vil man kunne ventilere sin frustrasjon, hvordan finne ut hva man trenger når man egentlig ikke vet hva, men man vet man trenger noe mer, frihet frister når man observerer andre som har flere valgmuligheter enn seg selv. Frustrasjonen blir kommunisert der det er mulig, og identitetskampen blir projisert i det mulighetsrommet.

Maktkampen og det indre psykologiske dramaet spilles, og projiseres ut med alle andre, der det ikke er farlig. Man protesterer på noe, da føles det som man tar kontroll over seg selv, og et eksistensielt behov er blitt håndtert.

Man er blitt et pliktoppfylgende menneske i dette regimet, men er det nok til å leve et godt autonomt liv, i frihet? Vil vi ikke alle velge våre egne liv, ha en identitet som er oss, og ikke konstruert av noen andres forventninger. For å bli trygg nok til å velge sin egen identitet og til og ta egne valg er veien ofte en annen enn det religion foreskriver

Jeg tror vi må spørre på hvilket grunnlag man velger å bruke hijab, er det religiøs selv indoktrinering? Søker man trygghet og tar identitetskampen der det er frihetsmulighet og åpenhet for den. Er det på grunn av at man frykter og ikke være akseptert av Gud.

Fri betyr å være trygg, uten frykt, når man danner en identitet. Trygg nok til å tenke selv og ta egne valg, det er grunnlaget for å ha et positivt bilde av seg selv. Optimalt sett er det fri fra frykt for ikke å være god nok, og føle at man fortjener kjærlighet, og ikke skal innfri krav fra en Gud eller familie eller kultur som ikke har noe med mine egne verdier og interesser som ett fritt individ. Tør man å stole på og ta ansvar for seg selv, eller bruker man en gammel bok eller kulturens normer, for å finne svar på hva som er egne verdier og ansvarlig atferd, der man egentlig bare frykter konsekvensen om man ikke innfrir.

En sjekklister om man er styrt av frykt er om man våger å bryte med religiøse krav og normer. Gjør religion deg mer trygg eller mindre trygg, kan du være fri til å velge hvem du vil være. Kan man fritt bryte med det religiøse uten frykt for Gud, kan man være fri i sin seksuelle legning osv, uten å frykte Gud, eller kulturen.

Om man velger å løse identitets dilemma ved å ta maktkampen der den ikke hører hjemme, der det føles trygt, som er det frie samfunn, så velger man å løse dilemmaet ved å projisere det annet sted. Ved å velge den strategien lar man den egentlige identitetskampen, der andres regler og meninger styre deg inn i en liksom identitet, vinne.

Det er ikke deg om du har funnet svaret i en gammel bok, det er deg, det er din verdi, når det kommer fra deg, og beslutning er tatt uten press og frykt, av noe slag. Det er friheten du fortjener. Om rådene og religion ikke er en slik kjærlighet, så er det ikke bra nok.

Feminisme

Feminisme er brukt som begrep for kampen for frigjøringen av kvinner. Vi har identifisert en undertrykker og overgriper, menn. Hva om problemet er mer skjult og utilgjengelig. Vi har beskrevet makten som patriarkatet, men det er mangelfullt fokus. Det er et dypere psykologisk ide univers som skaper en slik destruktiv levemåte og ufrihet. Symptomet er menn som styrer og undertrykker, med alvorlige sanksjoner, men det er et straffesamfunn som skaper det og holder et slikt regime på plass. Mennesker er kuet på det psykologiske plan, og man kommer ikke fri før man ser det underliggende apparatet av undertrykking. Til og med det juridisk univers, der makten opprettholdes med brutalitet, ser ut til å bli godtatt når man lever i dette dramaet av maktkamp. Der er ingen mulighet til selvhevdning og frigjøring. Mennesker som lever fritt vil finne gode løsninger på samliv og levesett, kvinner er ressurssterke og klarer seg selv, om de får mulighet.

Symptomene for kvinner på et slik undertrykkende regime, er generelt at kvinner har ikke samme rettigheter, og hun får ikke delta i lovgivningen. Lover som har store konsekvenser for henne. Andre har makten til å sette henne under slike lover. Religion sier det er lover gitt fra Gud, det er en massiv autoritet. Det samme med Islamske undervisningssteder, de gir kvinne rett til å studere islam, men ikke alt, ikke lovene. Det er forbeholdt menn.

Feminismen har handlet om at kvinners naturgitte rett til frihet må gjenspeiles i samfunnet juridiske og politisk institusjoner.

Full frigjøring handler om å identifisere det som undertrykking bygger på, det som er grunnen til psykologien og maktkampen. Religion handler om å bestemme lovene mennesker skal leve under, der straffer brukes som virkemiddel. Religion oppfordrer ikke mennesker til å bli et autonomt menneske som kan ta ansvar for seg selv. Det er derimot mange normer og lover for hvordan unngå og komme i unåde hos autoriteter, og slippe deres straff. Dette skaper en maktkamp, der den sterkeste fysisk får overtaket.

Atferd som er styrt av frykt for Gud, og andre autoriteter, og som man rasjonelt sett ikke har noen andre begrunnelser for, er ikke frihet. Frigjøring må handle om å ta et oppgjør med undertrykkelse, og da må man skjønne hva som er hva.

Det forutsetter paradoksalt nok at man er autonom og tørr å gå inn i og ta det oppgjøret som trengs.

Et kontrollspørsmål til kvinner, ønsker du at din datter skal styres etter samme prinsipper som du gjør. Om du står helt fritt i verden og kan velge, er det graden av frihet og autonomi du ønsker for henne. Eller vil du gi henne tillit og styrke hennes mot til å være så fri at hun danner en identitet, basert på egne verdier.

Feminisme, kampen for rettigheter til kvinner, går hånd i hånd med autoritær styring, det er en låst maktkamp, som menn og lider under, og er ett symptom på et samfunn og kultur uten sans for menneskeverdighet. Man har satt menn og spesielt kvinner under en overmakt, der lovene snakker mest til menns fordel.

Feminisme må handle om det ultimate frihetsrommet, der du ikke søker trygghet på falske premisser om frihet, der noen andre forteller deg hvem du er eller hvem du skal være. Du er bare fri som mann eller kvinne om man blir akseptert som ett fritt selvstendig individ.

Bidrar Gelius med nyttige og viktige innspill

Einar Gelius etterlyser mer engasjement fra de muslimske feministene, ærlig talt tror jeg kvinner i kulturdilemmaet som beskrives, har nok med å finne ut av sine egne utfordringer. Hvis identitets kampen er kommet til kort, der man kun klamrer seg til noe som virker trygt, har man et stykke til av vei og gå.

Jeg vil heller utfordre deg. Det aller viktigste, islamsk kvinnesyn har mye til felles med kristent kvinnesyn. Kjønnsskimming er ikke noe nytt for den Kristne kulturhistorien. Friheten vi har er en kamp mot Kristendommens påvirkning i utøvelse av undertrykkende lover. Kampsaker for spesielt kvinner har vært rett til skilsmisse, rett til å ha eiendom og råde over egen økonomi. Politisk ideologi og Kristen ideologi har vært en og samme ting gjennom stor deler av den Kristne historien. Dette er en god anledning til å minne om alle lovene som er blitt gitt av Religion, utgått fra Gamle Testamente. Det er i alle normal forståelse barbariske lover og straffer, steining til døde for utroskap, dødsstraff for å drive blasfemi, altså si noe som krenker Gud, og derfor Jesus død på korset.

Jeg vil heller utfordre deg til å ta på alvor det viktigste problemet i vår tid. Demokrati er under sterk press fra de konservative i USA, det er snakk om en religiøs-konservativ

maktdemonstrasjon, mennesker som er samlet i kampen for mer religiøst basert innhold i lovgivning. Paradokset er soleklart, det er samtidig en sterk interesse for nettopp sine egne friheter, fra den siden som er opptatt av å fremme nettopp religiøse normer og regler. Det er viktigere for dem enn selve friheten og demokratiet.

Jeg ser at noen som kaller seg konservative i Norge har store problemer med å se og å innrømme at det er gått virkelig galt i den religiøse delen av såkalte frihetselskende Amerikanere. Stormingen av kongressen blir forsøkt hvitvasket, og aller helst feid under teppet, av mennesker som ikke vil se at det er noe galt med den delen av kulturen. Politikerne, Republikanerne, er uten etisk kompass, og støtter seg på Ad hoc teorier og svar, undergraver fakta og villeder, rettferdiggjort i sin selvrettferdighet. Rasismen i den delen av befolkningen er unektelig massiv. Høyresidens institusjoner, » nyhetsmedia» og lignende har et stort troverdighetsproblem, de er ikke interessert i fakta, metoden Fox News bedrev under Barack Obama, for å de legitimere hans moral og verdighet, er det glade vanvidd. Vi har dermed et problem, det berører demokratikampen i hele verden. Dette bør være hovedfokus.

Hva er galt med karakteren i mennesket om man ikke skjønnte, og fremdeles ikke skjønner, at Trump ville bli en farlig mann for Demokratiet, mange med meg skjønnte det før han ble president, at denne personen vil være i stand til og oppegge masser til borgerkrig, om det så gjelder for å få viljen sin. Han bryter med alle normale etiske normer, han har ingen grenser, det gikk ikke lenger for ham fordi han ikke fikk nok hjelp av de han hadde samlet rundt seg.

Det er sjelden at en så ondskapsfull person avslører alle «triksene», de aller fleste intelligente narsissister klarer å skjule disse versete instinktene ganske godt, helt til de går til kamp. Trump hadde skapt et diktatur om han fikk sjansen, og det er det samme lavmålet av de konservative som støtter og bruker han til sin egen vinning. Å være diktator er helt topp, så lenge han er sjef. Det er det intellektuelle nivået på den personen, og flokken som bruker han. Dilteflokket som følger ham, er stort sett for korrumpert til og ta moralsk ansvar. Det er samfunnet som skapes i en ideologi der makt og den sterkeste rett er glorifisert. Religion er noe man tilpasser seg og sine behov, for denne gjengen. Og selvfølgelig skjønner de ikke hva som er feil, at religion har iboende destruktive elementer av ideer.

Norsk eller ei

Det er i grunne ironisk, «vi» blir urolige når noen ikke kjenner seg norsk, men, «vi» har ikke bestemt hva det er.

Og, dilemmaet skissert over sier mye om frihet og trusler mot det. Samtidig, rett foran nesen, er trusselen aller tydeligst, men det er visst ikke like skremmende. Republikanske velgere skjønner ikke forskjell på en som står for virkelig frihet og en leder som er det nærmeste vi kommer Mussolini og lignende fasister.

Trump har ikke all kontroll og makt over disse velgerne, han har makten så lenge han snakker språket til de enkleste, deres forståelse av religion, og frihet. Og de er lette å manipulere. Det er mennesker som ikke vet at de, eller andre, er narsissister og heller ikke

skjønner hva som er galt med å være det. De dyrker en fasistisk farlig psykopat, og skjønner ikke hva som er problemet.

Vestlige, også norske, «verdier» inneholder faktisk alt dette, grobunnen for narsissisme og religiøs fanatisme, og dyrkingen av vinnerne, den sterke mann. Der religiøs identitet trumfer andre verdier. Så når vi snakker om norsk og verdier, så hadde det vært fint om vi kunne ta et oppgjør med det som har vært, og er, en fare for friheten vår.

Vi bør klare å formulere en idealistisk norm; frihet, og trygghet til og være deg selv og retten til å bestemme dine egne verdier. Vi ønsker å ha trygge mennesker som skaper noe godt ut av livet sitt, mennesker som gjør noe positivt for seg selv og andre. Om mennesker erfarer at det er slik livet er, så vil man føle seg hjemme, det er vel godt nok. Nasjonalitet er ikke vår egentlige identitet, det er bare et geografisk område man bor på.

Kampen mot normer og verdier som holder oss nede har vært en konstant i vårt demokrati, norsk er et land, ingen verdi, og derfor heller ikke en egentlig identitet. Det ser vi jo, ingen klarer å definere det.

Fordelene er mange, når man er trygg klarer man til og med å innrømme feil, Republikanske politikere er livredde for å innrømme at de har vært med på noe galt, det er lett og skjønt hvorfor. Det er et brutalt samfunn, der ingen nåde vises. Om noen av dem blir dømt til døden, Trump skaper nok problemer til at han kan risikere det, så hadde det i egne øyne vært grovt urettferdig. Det er selvfølgelig bare rettferdig når det rammer andre, Trump gjeninnførte føderal dødsstraff, og presset på før sin avgang med å få flest mulig gjennom barbariet. Det blir i deres øyne først barbarisk om det rammer dem selv. Slik tenker narsissisten. Alt fokus så samfunnet burde rettes mot dette, vi er ille ute om vi ikke klarer bedre.